

og Daavildt ogsaa gjældende med Hensyn til Raavildt. Efter Udvalgets før omtalte Ønske forelagde jeg Sagen for det samlede Statsraad, — Udvalget ønskede nemlig at vide, om man, naar Forslaget antog en vis Skikkelse, kunde gjøre Regning paa, at Ministeriet i sin Heelhed vilde slutte sig til det —, men heller ikke dengang var Raavildt optaget dert; og det er altsaa kun i den Skikkelse, hvori Forslaget da forelaae, uden Omtale af Raavildt, at Ministeriet i sin Heelhed sluttede sig til Udvalgets Affattelse og gik ind paa at understøtte Forslaget, en Understøttelse man paa ingen Maade vilde kunne vente, naar der var kommet til at gjælde det samme om Raavildt som om Korn- og Daavildt. Man maa desuden lægge Mærke til, at der i Virkeligheden er den allerførste Forskjel mellem Raavildtets Stilling i denne Sag og Kron- og Daavildtets. Der er jo nemlig Ingen, som kan nægte, at den Skade, som kan tilføies af Kron- og Daavildt, er meget større end den Skade, der i Almindelighed kan tilføies af Raavildt; altsaa er der fra Jordbrugernes Standpunkt meget større Opfordring til at ønske særegne Bestemmelser om Vortskydning af Kron- og Daavildt, end med Hensyn til Vortskydningen af Raavildt. Det er fornemmelig i Skovene, Raavildtet gjør Skade; men Skovene ere jo i Almindelighed ikke overladte Andre til Brug; saaledes som Markerne, saa der falder Skaden altsaa mere paa Eierne. Iøvrigt har man ogsaa ved den Udgang, Loven giver Jordbrugeren til at holde Hunde og til at løse Skud, erholdt et Værn imod Skade af Raavildt, som man ikke hidtil har havt, saa at Jordbrugere ns Interesse nu meget mindre gjør Fordring paa særlige Bestemmelser angaaende Raavildtet end under hvad der hidtil har bestaaet. Seer man paa den anden Side hen til Jagteieren, da er ogsaa hans Forhold et ganske andet, med Hensyn til Kronvildtet og Daavildtet end med Hensyn til Raavildtet; Kron- og Daavildt kan han indeluffe i Dyrehaver, og der er saaledes en Mulighed for, at bevare disse Arter Vildt paa Vildtbanen; men Raavildtet holdes, som bekendt, ikke i Dyrehaver, og, naar der skal være Afgang til ogsaa at ødelægge det udenfor Dyrehaverne, hvilket jo er Meningen med

Hensyn til Kron- og Daavildtet, saa priis- giver man det; det bliver da Gjenstand for en dobbelt Nedlæggelse, baade af Jagteieren og af Jordbrugeren, naar denne dertil finder Anledning, og Jagteieren ikke skaffer ham Fred. Det er altsaa priisgivet til Undergang. At iagttagende den samme Fremgangsmaade med Hensyn til Raavildtet som til det andet nævnte Vildt, vilde altsaa være at udslutte det, og, da det nu er den væsentligste Art Vildt, som vil blive tilbage for Jagteieren, vilde der altsaa, ved at indbefatte Raavildtet under den samme Bestemmelse som Kron- og Daavildtet, skee et overordentligt væsentligt Indgreb i hans hidtilværende Stilling, uden at der derfor tillægges ham den Erstatning, som ellers ifølge Lovens Bestemmelser tilfalder Jagteieren, naar Jagtretten bliver Gjenstand for Afsløstning og saaledes erhverves af en Anden end den, der hidtil har været Eier af den. Endelig maa jeg ogsaa tillade mig at bemærke, at selv for Jordbrugeren er det ingenlunde saa ganske afgjort, at den Stilling, Raavildtet nu har faaet i Loven, vil medføre saa særdeles væsentlige Fordele. Som det vil være i det ærede Things Grindring, er der i Lovens § 18 foreskrevet, at i visse Maaneder maa der af Jagteieren ikke drives Jagt paa Sædemarker, undtagen naar saadant udfordres for at ødelægge Kron- og Daavildt, for hvilke han jo er forpligtet at skaffe Jordbrugeren Fred. Nu vil jo vistnok i de allerfleste Egne i Løbet af nogle ganske saa Aar Kron- og Daavildtet aldeles forsvinde udenfor Dyrehaverne; Jordbrugeren vil altsaa ved Bestemmelsen i § 18 erholde Sikkerhed imod Jagt paa Sædemarken i den der omhandlede Tid; men i denne Henseende vil hans Stilling blive noget anderledes, naar Bestemmelsen om Raavildtet bibeholdes, eftersom han da vil være underkastet Jagt efter Raavildt, saalange dette Vildt maatte holde sig, og forsaavidt det maatte blive tilbage her i Landet. Efter Alt, hvad jeg saaledes har fremført, skal jeg tillade mig paa det Indstændigste at anbefale, hvad ogsaa Udvalget har tiltraadt, at Ordet „Raa“ udgaaer paa de Steder, hvor det ved Lovens anden Behandling blev indført.

Schroll: Jeg skulde neppe have begjert